

drage til Københavns Personbanegaard. Foreløbig er det jo Statskassen alene, som lægger Pengene ud, men naar Kommunen kommer og skal have Grundene, maa den efterhaanden indbetale det vedtagne Bidrag. Paa den anden Side begynder i 1908 Tiendeafløsningen, der vil kræve ca. 1½ Mill. Kr. aarlig. Under disse Forhold at love et Statsregnskab, der er frit for Underskud, tror jeg ikke, nogen Finansminister kan. Men lykkeligvis er Kassebeholdningen endnu ret rigelig, og jeg haaber, det skal blive muligt i denne Samling at gennemføre en Lov om en Stats-Brandforsikringsfond og en Lov om Afvikling af Havnelaanene. Det ene Forslag er allerede i Udvalg, og det andet foreligger vedtaget af det andet Ting. Begge disse Love ville forøge Kassebeholdningen, saaledes at der bliver noget mere at staa imod med, end der nu er. Skulde det saa i Løbet af en Række Aar komme dertil, at det atter bliver nødvendigt at optage Statslaan, maa vi erindre, at vi hvert Aar, der gaar, afdrage 2 Mill. paa den nuværende Statsgæld, og at vi for hvert Aar, der gaar, forøge vor Formue ret betydeligt ved de store Bevillinger til Anlæg af ny Samfærdselsmidler, der opføres paa § 27.

Alt i alt tror jeg, at dette er baade en god og en rundelig Finanslov, der rækker en hjælpende Haand til alle gode og gavnlige Foretagender her i vort Land, og at det tillige er en i finansiel Henseende forsvarlig Finanslov. Jeg skal derfor paa Regeringens Vegne anbefale Forslaget til uforandret Vedtagelse i dette høje Ting.

P. G. C. Jensen: Som den ærede Minister bemærkede, fremtræder Finanslovsforslaget med et Underskud af lidt over 360,000 Kr. Det var jo ikke saaledes, da Finanslovsforslaget blev fremlagt i Rigsdagen, thi da udviste det et Overskud af 2,744,000 Kr. Tilbagegangen under Behandlingen har altsaa været 3,100,000 Kr., hvilken Sum er fremkommen ved en meget klækkelig Forøgelse af Udgifterne, nemlig med ca. 2,900,000 Kr., og en Nedgang af Indtægterne med noget over 210,000 Kr. Heraf forekommer det mig, at man kan drage den Lære, at det Finanslovsforslag, som forelægges for Rigsdagen, ikke kan betragtes som et vel overvejet Overslag over, hvad der udkræves til Statshusholdningens forsvarlige Førelse, og over, hvad Staten kan taale at udrede, men at det snarere fremtræder som en tilfældig Samling af Bestemmelser, som man nu en

Gang har færdig. I øvrigt maa det gaa, som det bedst kan. Under Behandlingen af Finansloven tager man det ene og det andet Punkt op og fører det ind paa Loven. Det omtalte Enderesultat, et Underskud af 360,000 Kr., er ikke en Gang fremkommet paa den Maade, at de anslaaede Udgifter kun overstige Finansernes regelmæssige Indtægter med dette Beløb. Den ærede Minister har allerede bemærket, at der blandt Indtægterne er opført en Post, endog en ret stor Post, der ikke kan betragtes som en regelmæssig Indtægt, men som for det Aar, hvormed der nu er Spørgsmaal, fremtræder med et ret betydeligt Beløb. Det er den Post, som angaar Salg af Statshusmandsobligationer. Det er et ret betydeligt Beløb, der her er Tale om, og det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Minister sagde, at hvis vi ikke havde dette at regne med, vilde Forholdet have været endnu adskilligt værre. Saa vilde Underskuddet i Virkeligheden være ca. 2½ Mill. Kr. Naar man saa hertil føjer de Udgifter, som ville fremkomme paa § 28, den Paragraf, som rummer i sig alle de Love, som ikke ere vedtagne endnu, men som til Dels kunne ventes vedtagne, og som ville medføre Udgifter, vil det ses, at det ikke er saa forfærdelig lysteligt et Syn, dette Finanslovsforslag frembyder. Navnlig forekommer det mig, at man maa sige, at vi endnu ere meget langt fra den priselige Ordning, som i ethvert Tilfælde følges af gode Borgere i deres egen Husholdning, den nemlig at sætte Tæring efter Næring. Dette Aar efter Aar at gaa tilbage, at leve paa Underskud, kan jo ikke føre til gunstige Resultater. Men naturligvis, naar Partierne — jeg tør sige, med Undtagelse af det Parti, hvortil jeg har den Ære at høre — kappes om at finde paa Foranstaltninger, som endelig maa gøres færdige straks, og som koste ret betydelige Penge, og naar denne Kappelstrid fortsættes, saaledes som den er fortsat, i en Række af Aar, saa er det ikke underligt, at den Anskuelse efterhaanden udbreder sig, at Statskassen er som en udtømmelig Guldgrube, til hvilken man kan stille hvilke som helst Krav, skønt det sande Forhold jo er det, at Statskassen er som Danaidernes Kar, som man kan fylde i, saa meget det skal være, den er dog lige tom. Dette sidste kan jeg sige med saa meget større Sandhed, som det forholder sig saaledes, at endskønt de sidste Ministerier have gjort alt, hvad de have formaaet, for at fylde i dette Kar, hvad de kunde skrabe sammen af Porto-